

L'any que ens hem fet més vulnerables

«Ara que ens dotarem de la vacuna per immunitzar-nos, assumim que no hi ha sortides individuals a les crisis que ens amenacen»

Les imatges de Josefa Pérez vacunada, i els seus aplaudiments als sanitaris de la residència Feixa Llarga de l'Hospitalet Llobregat (<https://www.naciodigital.cat/garrotxa/noticia/24076/josefa-perez-avia-hospitalet-llobregat-primera-catalana-vaccinada>), ens ajuden a tancar el 2020, l'any que ens hem fet més vulnerables. Els estralls del coronavirus deixen milers de morts anònimes, històries de comiats solitaris -gairebé 17.000 defuncions a Catalunya-, i una poruga percepció d'indefensió, que la vacuna ha de contribuir a revertir (<https://www.naciodigital.cat/noticia/213696/arriben-65000-dosis-iniciar-vacunacio-massiva-catalunya>). Del 2021 n'esperem que sigui el curs de la recuperació, per sanar tantes ferides obertes, que tenen mots que les defineixen.

Vulnerables. Ens hi hem sentit. Fràgils, desprotegits, indefensos. La Covid va valer-se del món globalitzat per irrompre arreu i ens va fer tancar a casa, un acte reflex de recolliment que ja no recordàvem. Entre tots vam acordar deixar de ser éssers socials, una renúncia temporal a les nostres llibertats com a condició indispensable per combatre el virus. El camí per derrotar-lo, però, se'ns ha fet llarg, se'ns està fent llarg. Sostenia Yuval Noah Harari, per raonar la por a la mort que hem redescobert, que "el perill més gran al qual ens enfrontem no és el virus sinó els dimonis interiors de la humanitat". Harari parlava de la ignorància o l'odi, elements que també han aparegut com a reacció a la pandèmia. Que els difícils temps viscuts siguin una lliçó per entendre que les solucions passen per avançar amb consciència col·lectiva, que és el mateix que actuar amb generositat.

Esperança. Per construir un futur compartit, per estrany que se'ns faci pensar avui en el futur, perquè hem après a viure sense fer plans. La vacunació és el primer estadi del llarg camí a recórrer per superar tantes anomalies, un trajecte científic fet en temps rècord, gràcies als progressos mèdics, el pes fonamental del finançament públic en aquesta recerca i l'impuls de la iniciativa privada. Fariem bé de tenir present, ara que ens dotarem d'una eina comuna per immunitzar-nos, que no hi ha sortides individuals a les crisis que ens amenacen, ja siguin sanitàries, socials, econòmiques o ambientals. Escrivia Jordi Mir aquest dilluns a (<https://www.naciodigital.cat/opinio/22530/no-prou-amb-vacuna>) **NacióDigital** (<https://www.naciodigital.cat/opinio/22530/no-prou-amb-vacuna>) que "necessitem pensar i actuar amb consciència d'espècie". La primera de les utopies que ens hauríem d'exigir fer realitzables -perdonin l'oxímoron- en l'any que estrenarem.

Exigència. Per alinear els poders, públics i privats, en el sender de la recuperació. A les administracions, amb qui la ciutadania va practicar l'empatia quan la ciència encara perseguia les primeres respostes, se'ls va concedir un crèdit que sembla ja esgotat. L'etapa de l'assaig-error fa temps que va passar, i ara és el moment de les certeses i les ajudes. Certeses per combatre la inseguretat, terreny abonat per als populismes i les receptes simplistes, com les que practica l'extrema dreta. I ajudes per fer assumible la sortida de la crisi, pronosticada amb indicadors econòmics que remeten a temps pretèrits, de guerres i recessions. Els governs, que s'han concedit marge per oferir tractaments en línia oposada a l'austeritat, han de ser àgils i eficients, única fórmula per sintonitzar amb el cansament acumulat per la població. Es necessiten líders que fugin de la retòrica inflamada per aterrar als projectes constructius, que també poden ser fundacionals.

País. Perquè d'això es tracta, d'enfortir-nos com a societat, a partir d'un sentiment de pertinença

integrador. La setmana passada, en aquest diari, Francesc-Marc Álvaro demanava a l'independentisme (<https://www.naciodigital.cat/opinio/22518/tornar-estudiar-pais>) -com a projecte majoritari a Catalunya- esmerçar més temps per estudiar, a fons i sense pressa, la "complexitat del país". El trànsit adrenalíctic del procés no ho va permetre i la ressaca del seu final abrupte, amb la repressió exercida pels estaments de l'Estat i la pandèmia encavalcada en el calendari, ha posposat reflexions més serenes. Si pretén progressar en els seus objectius, l'independentisme ha d'obrir el cicle que marcaran les pròximes eleccions amb la voluntat de seduir els qui no s'han sentit interpel·lats en l'última dècada. I, per aconseguir-ho, no calen actes de fe amb Madrid ni sacralitzar victòries passades. Simplement, n'hi ha prou escoltant i posant per davant les coincidències als retrets.

Les notes de l'any que es tanca ens condueixen a demanar un 2021 més benèvol. Ho serà si interioritzem els aprenentatges del tràngol viscut.